קדושים תשפ"ד

אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון תטו"ו

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים עכשיו בפרשת **קדושים**, **ראש חודש אייר**, ונמצאים אנו באמצע **ימי העומר הקדושים**, שהם ימים המסוגלים מאד לתשובה.

ימי העומר הם ימים שיש אפשרות לאדם לקרב את עצמו להקב"ה, לזכות לביטול אמיתי, לבטל את עצמו מכל וכל.

ימי העומר מתחילים ביום השני של פסח, שאז מקריבים את קרבן העומר, שזה היה מדה מסוימת של שעורים, והוא דבר נדיר שמקריבים בביהמ"ק – מנחת שעורים, כי כל קרבנות המנחות בביהמ"ק היו תמיד מסולת וחיטים – שהם חשובים, ומנחת שעורים לא היו מקריבים אלא רק בקרבן העומר [וכן במנחה של קרבן סוטה, אבל בקרבן ציבור זה היה רק במנחת העומר], ושעורים זה מאכל בהמה, וכשזכינו להיות בירושלים עיה"ק – דיברנו מהעניין הזה, מדוע ימי העומר מתחילים עם העניין של "קרבן שעורים" – שהוא מאכל בהמה, כי אז זוכה האדם לבטל את עצמו, ולהיות בבחינת בהמה, וכדברי דוד המלך בתהלים (עג, כב) "**בְּהֵמוֹת הָיִיתִי עִמָּךְ**", ואמרו חכמינו הקדושים (חולין ד:) על הפסוק (תהלים לו, ז) "**אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'**" – '**אלו בני אדם שהן ערומין בדעת ומשימין עצמן כבהמה**'; דהיינו, שאדם זוכה 'פעם ולתמיד' לבטל את הישות שלו, את הטיפשות שלו!

יש לבני אדם טיפשות ושיגעונות, וצריכים כבר לבטל את זה! וכמו שהתרגום אומר על הפסוק (דברים י, טז) "**וּמַלְתֶּם אֵת עָרְלַת לְבַבְכֶם**" – '**וְתַעֲדוּן יַת טִפְּשׁוּת לִבְּכוֹן**'; יש לבני אדם 'טיפשות הלב'! הוא מסתובב בזה העולם כמו טיפש! הוא לא מודע בכלל מה קורה בעולם – מה התכלית שלו בזה העולם, מה יהיה אתו, מה הוא עושה, איך הוא מנהיג את ימי חייו,

איך בני ביתו מתנהגים, איך המשפחה שלו... **מה קורה איתך?!...** רבנו ז״ל אומר (ליקו״מ ח״א סי׳ קמא) אם יזכה האדם להרגיש כאב חטאיו – תרגיש איפה אתה בזה העולם! איך אתה נראה!

כמובן, זה לא כדי לשבור את האדם וכדי לגרום לו שיפול בייאוש, אלא בשביל שיתסכל על התכלית – **׳מה איתך׳ ו׳היכן אתה׳?! איך אתה מנהיג את ימי החיים שלך?! מה יהיה איתך?!...** אדם לא חושב על כל זה, וממשיך איך שהוא...

אבל ימי העומר הם ימים שמעוררים את האדם: ״תראה איך החיים שלך מונהגים״; ומתחילים את הימים הקדושים עם הקרבת העומר, שהוא מאכל בהמה, ומביאים אותו לביהמ״ק, והיו עושים בזה עבודה שלימה, וכל זה לעורר את האדם: **תתחיל לבטל כבר את הטיפשות הזאת! לבטל את כל הבהמיות שלך!** הרי אתה כמו בהמה, אז אתה צריך פשוט לבטל את הבהמיות שלך...

וכל ימי העומר הם המשך אחד של הדבר הזה, עוד יום ועוד יום; בכל יום מתקרבים עוד לקבלת התורה, ומתקנים עוד מדה אחת!

הרי כל שבוע מימי העומר מכוון כנגד מידה אחרת, וכל מדה כלולה מכל המידות, וזאת כדי ללמד אותנו שצריכים לקחת את כל הכוחות שלנו – אם זה מדת החסד, אם זה מדת הגבורה, אם זה מדת התפארת, יש לאדם כל מיני מדות, **ואפשר להכניס את כולם בתוך הקדושה!**

וזה אחד מהכללים הגדולים שבכל משך הספר הקדוש ״זרע קודש״ להרה״ק מרופשיץ זי״ע (ההילולא שלו תהא בעוד כמה ימים – י״א אייר): **איך אדם יזכה להכניס את כל המדות שלו בתוך הקדושה**; לא להגיד ״זה הטבע שלי – אני רחמן״... או שאדם אומר שהטבע שלו שהוא אכזר רח״ל, או ׳נצחן׳, הוא אומר ״זה הטבע שלי ומה יכולים לעשות״... **הימים האלו של העומר מלמדים אותנו איך למזג את כל המידות ביחד!** אין דבר כזה ש״אני תמיד אוחז ככה״, ו״זו השיטה שלי״, אלא אדם צריך להשתמש עם כל המידות כפי שצריך, וזוכה לזה ע״י שמתבודד על זה, תמיד מבקש מהקב״ה שיזכה לתקן את המידות שלו, תמיד יש דרך איך! אמנם צריכים בוודאי לעשות חסד, אבל לפעמים צריכים ללכת גם עם ׳גבורה׳ – תקיפות, כגון להתגבר על יצרו וכו׳,

למחות על מה שצריך וכו׳, אדם לא יכול להיות כמו ׳מת׳... אבל כמובן גם זה לבד – זה לא ׳תכלית׳, אלא כל מדה ומדה אפשר להכנים אותה אל תוך הקדושה!

ואת זה מלמדים אותנו ימי העומר!

הנה אמנם איננו יודעים כוונות ועניינים בפנימיות המצוות, אלא אנחנו צריכים לקיים את המצוות כפשוטן, וכמו שצדיקים פירשו את הפסוק (תהלים קלח, ב) ״**כִּי הִגְדַּלְתָּ עַל כָּל שִׁמְךָ אִמְרָתֶךָ**״, שהנה בוודאי זוכים לכוון כוונות ויחודים, ובפרט על מצוות – הספרים הקדושים מלאים עם זה, ואכן רבינו רצה שנלמד אותם, אבל לאו דוקא שיהיה כל הזמן הראש של האדם תמיד מנסה לכוון, **בשעה שאתה אפילו לא מכוון פירוש המילים שאתה אומר!** נדמה לך שאתה נמצא בעולמות העליונים, אבל שכחת את פירוש המילים שאתה אומר... תכוון: ״**ברוך אתה ה׳**״ בפשטות! יש כאלו ׳מכוונים׳ עם סידורים גדולים של שמות על כל מילה וכו׳, ואכן אלו דברים קדושים, אבל **מה עם פירוש המילים הפשוט?!...** הרי אתה מדבר עכשיו להקב״ה... ורבינו אמר שאצל צדיקים – כל ענייני השמות וכו׳ – זה בתוך הראש שלהם.

וזה מה שפירשו צדיקים את הפסוק ״**כִּי הִגְדַּלְתָּ עַל כָּל שִׁמְךָ אִמְרָתֶךָ**״: גדול מכל השמות והיחודים והכוונת – ״**אִמְרָתֶךָ**״ – לקיים את המצוה בגלל שהקב״ה אמר לקיים! **זה היסוד של הכל! זה גדול מהכל!**

ואיך זה קשור לענייננו? כי איתא בחלק מסידורי התפילה, שכשמזכירים את ברכת ספירת העומר, לכוון בשם **מ״ה**, שהוא צירוף שם הוי״ה במילוי אלפי״ן – **יו״ד ה״א וא״ו ה״א**, שכל השמות הללו עולים כמספר **ארבעים וחמש** – מ״ה, וענייננו של השם הזה הוא ״**מָה**״ – שאדם יזכה לבטל את עצמו עד שיגיע לבחינת ״**וְנַחְנוּ מָה**״, כמו שאומרים בכל יום: ״**מה** אנו **מה** חיינו״ וכו׳, שאדם יבין שהוא כלום, והכל אלקות!

ועל־כן כל אותיות השם **מ״ה** הוא במילוי אלפי״ן [כי את האות ה״א יכולים לכתוב גם כך: ה״ה או ה״י, אך בצירוף השם מ״ה כותבין עם אל״ף: ה״א, וכן וא״ו וכן הה״א האחרונה], שרומז לאלופ״ו של עולם, שאדם זוכה שהוא ׳**מלא**׳ תמיד עם ׳**אלופו**׳ של עולם [שזה ׳**מילוי אלפי״ן**׳]!

זו העבודה של ימי הספירה, שאדם יזכה לבטל את עצמו!

יש לשון מעוררת מאד בליקוטי תפילות [לר׳ נתן הקדוש], באחת מהתפילות ר׳ נתן מתבטא ואומר: ״**רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תְּזַכֶּה אוֹתִי, שֶׁאַפִּלּוּ בְּשָׁעָה שֶׁאֶזְכֶּה לַעֲשׂוֹת טוֹב לְפָנֶיךָ לֹא אֵדַע מֵעַצְמִי כְּלָלוּ!״**... כי בדרך כלל, כשאדם ח״ו עושה דבר לא טובים – בוודאי יש לו מצפון וחרטה גדולה, אבל כשאדם זוכה לעשות איזה דבר טוב – לקיים איזו מצוה, אמנם זה בסדר שהוא מחיה עצמו ומשמח עצמו בזה, אבל ישנה כזאת דרגה, שאפילו בשעה שאדם זוכה לעשות טוב, הוא כ״כ בטל עד שהוא יודע ״**הכל מהקב״ה!**״ והוא לא חושב ״עשיתי כך וכך, ומגיע לי כך וכך״...

ושוב נדגיש: פשוט שזה בסדר גמור שאדם יחיה עצמו עם התורה והמצוות שהוא זוכה לקיים, אך הלשון של ר׳ נתן שם באה להורות על אדם שהוא כ״כ בטל ומבוטל עד ש״**לֹא אֵדַע מֵעַצְמִי כְּלָלוּ**״ והכל ממנו יתברך, ״זכיתי? תודה לה׳!״... זכיתי ללמוד איזו לימוד, זכיתי לקיים מצוה, זכיתי להחיות בן אדם, וכן שאר הזכויות שאדם זוכה, אבל הכל סובב והולך על הנקודה של ״**מֶה**״ – שאדם זוכה לבטל את עצמו – **כלום!**

הנה ידוע המובא בכל הסידורים, שיש בכל חודש צירוף אחר של שם הוי״ה [את שם הוי״ה יכולין לכתוב בי״ב צירופין, ובכל חודש יש צירוף אחר]; בחודש ניסן זה שם הוי״ה כסדרן – ״יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ״, ובחודש אייר הצירוף הוא **יהה״ו** היוצא מן הפסוק ״יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשְׂכֵּל וְיָדֹעַ״ (ירמיהו ט, כג), וכך כתיב שם: ״**כֹּה אָמַר ה׳ אַל יִתְהַלֵּל חָכָם בְּחָכְמָתוֹ וְאַל יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בִּגְבוּרָתוֹ אַל יִתְהַלֵּל עָשִׁיר בְּעָשְׁרוֹ**״ – אסור לאדם להתהלל ולומר ״אני חכם גדול; אני גיבור; אני עשיר״, כי בדרך כלל טבע של אדם להתפאר בכך, ומזהיר הנביא: ׳**אל תעשה כך!**׳ אלא רק בדבר אחד, ומהו? ממשיך הנביא ואומר: ״**כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל**״ – בדבר אחד כן יתהלל, במה? ״**הַשְׂכֵּל וְיָדֹעַ אוֹתִי**״ – אם אתה זוכה להכיר את הקב״ה, בזה מותר לך להתהלל! כלומר, בזה אדם יכול להתפאר ולומר: ״**אחז״ב ״ה אני זוכה לדעת מהקב״ה!**״...

וזהו הצירוף של חודש אייר, שהוא חודש שכל־כולו נמצא בתוך ימי העומר, בשונה מחודש ניסן – רק בחלקו השני, וחודש סיון – רק בתחילתו, חודש אייר כל־כולו בימי הספירה, וזה ענין הצירוף שמאיר בו,

כי זה כל העניין של חודש אייר, שאדם יזכה להגיע אל הביטול האמיתי, ויזכור תמיד **"כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל"** – איך מותר לך להתהלל? להלל את עצמך שאתה גיבור, חכם ועשיר? חס ושלום! אלא מה? **"הַשְׂכֵּל וְיָדֹעַ אוֹתִי"** – שאתה מכיר את הקב"ה!

זה כל העניין של האדם, שיזכה פעם ולתמיד לבטל את הישות של עצמו, ואכן בכל השנה צריכים לעבוד על זה, אבל בימי העומר יש סייעתא דשמיא מיוחדת לכך!

רבינו אומר (ספר המידות, אות ספירת העומר, סעיף ג), שבספירת העומר יכולין להכניע את המוסר; 'מוֹסֵר' זה דבר חמור מאד, ולפי ההלכה מותר לסלק אותו מן העולם... וכתוב שאפילו ביוה"כ בשעת נעילה, כי 'מוסר' – שמוסר נשמות ישראל רח"ל לגויים ולמלכות וכו' – הוא רוצח! אומר רבינו שע"י ספירת העומר יכולין להכניע את המוסר, ומאיפה המקור לכך? אומר רבינו: 'לָעֹמֶר' ראשי תבות: מ'איגרא ר'מא ל'בירא ע'מיקתא; "איגרא רמא" פירושו "גג גבוה", הוא חושב שהוא נמצא "על הגובה", ובזכות מצות ספירת העומר יכולין להפיל אותו מ"איגרא רמא" ל"בירא עמיקתא" – עמוק בתוך התהום... זו הסגולה של ימי העומר!

ושם באותה אות (סעיף א) אומר רבינו: **"עַל יְדֵי סְפִירַת הָעֹמֶר נִצּוֹלִין מִגְּרוֹשׁ"**; כמו שהיה, רחמנא ליצלן, כמה פעמים אצל עם ישראל, שהגויים גזרו גירוש על נשמות ישראל [כמו שהיה ב"גרוש ספרד", ועוד], אומר רבינו: ע"י ספירת העומר ניצולין מזה!

כמו"כ באותה אות אומר רבינו (סעיף ב): **"כְּיוֹתֵר צָרִיךְ לְהִזָּהֵר לִטְבֹּל לְקְרִיו בִּימֵי עֹמֶר"**; ואכן צריכין בכל השנה לדקדק בזה, אבל ביותר בימי העומר.

ולענייננו, מה הקשר בין כל שלושת הדברים הללו?

העניין הוא, כי בימי העומר יש כח להכניע את המוסר, מי הוא ה'מוסר'? היצר הרע – הס"מ, שהוא רוצה ח"ו לנתק את האדם מן הקב"ה, ובימי העומר יש כח מיוחד שאדם יתחזק מאד, ויעשה **'למעשה'** – מדקדק לבוא בכל יום לביהכנ"ס ולהתפלל את התפילות הקבועות, לומד שיעורי תורה; **איזו הכנה לאדם שהוא זוכה בכל יום מימי העומר ללמוד דף גמרא!** את לימודי הבי"ת אנחנו מנסים ללמוד בכל ימות השנה, ובימי העומר **מוסיפים** ולומדים **'ש"ס קטן'** – או

מסכת **ש**׳בועות או מסכת **ס**׳וטה [בשתיהן יש מ״ט דפים], או את שתיהן ביחד! **זה לא כ״כ קשה...** אדם חושב שזה ״ע״מ לעלות לרקיע״, אבל זה לא כ״כ קשה... **מי שזוכה, תכף ומיד אחר תפילת ערבית – אחר שהתפלל וספר את הספירה של היום, הוא לוקח את הגמרא, וסופר: ״היום ששה עשר יום, שהם שני שבועות ושני ימים לעומר״, והוא לומד את דף ט״ז במסכת שבועות ומסכת סוטה... איזו תענוג זה! וכך מכין את עצמו להגיע לקבלת התורה... זכית!** וזה נקרא ׳**ש״ס קטן**׳ כדברי צדיקים שמסכתות אלו – ש׳בועות וס׳וטה – הן ר״ת ׳**ש״ס**׳...

כל זה כדי שאדם יזכה לגרש מעליו את ה׳מוסר׳ האמור, מי הוא ה׳מוסר׳ הזה? היצר הרע שרוצה לקחת אותו לגמרי מהקב״ה!

וזהו שאומר רבינו שם, שע״י ספירת העומר ניצולין מגרוש, כי זה ענייננו של היצר הרע – לגרש את האדם מן הקדושה... הס״מ מנסה לגרש את האדם מן הקדושה שלו! הוא רוצה, חש ושלום, לסתור את כל ה׳שלום־בית׳ של האדם! שזה ג״כ ענין של ״גירוש״ – אם ח״ו הוא מפרק את הבית... אדם צריך סייעתא דשמיא להינצל מזה, הוא טוען ״אבל אני צודק״... אמנם אתה צודק, אבל רח״ל אתה מאמלל את עצמך, אשתך, הילדים, משפחה שלימה, אז מה אתה פועל בזה?... איפה אתה?! למה אתה לא חושב מה אתה עושה?! תעשה חשבון במעשיך!

אבל כשיש לאדם את הישות, וקשה לו להכניע את ה׳אגו׳ שלו – לא אכפת לו... הוא אומר ״יש לי את החשבונות שלי״... **חשבונות שלך? איזה טיפש אתה!**

וימי ספירת העומר מאד מסוגלים שאדם יזכה להכנעה; וכמבואר לעיל, על־כן מתחילין את הספירה עם הקרבת העומר של שעורים – שהוא מאכל בהמה, שאדם זוכה להיות כמו בהמה, הוא אמנם ׳**ערום בדעת**׳ – יש לו שכל, אבל הוא ׳**משים עצמו כבהמה**׳... רבינו אומר בשיחות הר״ן (סי׳ טו) שזו עבודה גדולה לאדם לעשות עצמו כמו בהמה, לפעמים אדם צריך להיות כמו בהמה... מהי בהמה? עושה ״מו״... ״מה״... גם אתה תגיד ״מו״... ״מה״... כך אדם מכניע את עצמו, ובזה מבטל את הישות שלו!

ועי״ז אדם זוכה להינצל מגרוש – שהבית שלו לא יתפרק ח״ו, הוא עושה את הכל בשביל זה! **הבית שלי זה**

הגן־עדן שלי, ואני אחפוך את הכל כדי שיהיה בבית שלום ואהבה!

בתחילת הבריאה, כשהיה הניסיון לאדם הראשון את הניסיון של עץ הדעת טוב ורע, והיתה הסתת הנחש, ולא קל לעמוד בניסיון... הנחש הקדמוני – שזה הס״מ – רכב עליו, והיה ניסיון מאד מאד קשה, ונעשה מה שנעשה, ומה כתיב שם? ״וַיְגָרֶשׁ אֶת הָאָדָם״ – זה היה העונש שלו, שהוא נגרש מן הגן־עדן... ״וַיְשַׁכֵּחֵהוּ ה׳ אֱלֹקִים מִגַּן עֵדֶן לַעֲבֹד אֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר לֻקַּח מִשָּׁם״... הרי היית בגן־עדן – אתה יכול לחיות בגן־עדן – היית שם! ויש לך הכל, לא חסר כלום... לאדם הראשון לא היה ניסיון מקודם, כי הוא היה הנברא הראשון, וזה קרה בשעות הראשונות לבריאתו, והנה מגיע נחש... **כמה אדם צריך להיזהר מן הנחש הזה, שהוא רוצה לאמלל את האדם, רחמנא ליצלן!**

ועם מה הוא מסית אותו? עם ישות, וכמו שכתוב ״וִהְיִיתֶם כֵּאלֹקִים״ – הרי עכשיו נבראת, אתה הנברא הראשון שהקב״ה ברא בעולם, לא חסר לך כלום, מלאכים מביאים לך בשר ויין... והנה בא הנחש ואומר ״אני מביא לך יותר מזה״... **למה אתה מחפש יותר? לא מספיק מה שיש לך ב״ח?...** אבל אם אדם הוא לא נזהר, הנחש מסית אותו, וזה גורם אשר ״וַיְשַׁכֵּחֵהוּ ה׳ אֱלֹקִים מִגַּן עֵדֶן״...

ומה כתיב? ״וַיְגָרֶשׁ אֶת הָאָדָם״ – ענין של ׳גירושין׳, ״וַיַּשְׁכֵּן מִקֶּדֶם לְגַן עֵדֶן אֶת הַכְּרֻבִים וְאֵת לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת״ – אחר שכבר נגרש משם, קשה מאד מאד לחזור, כי יש את הכרובים ואת להט החרב המתהפכת...

זה דבר חי לכל אדם, שאם אדם לא זכה, עבר עליו בחיים, שזה אצל כל אחד... אדם לא נברא מושלם וצדיק, אין דבר כזה... **צדיקים עברו הרבה מאד!** בליקוטי הלכות, הלכות פסח, יש לר׳ נתן כואת שיחה נפלאה, שבה הוא מבאר איך **כל אדם מוכרח לעבור דרך מצרים!** מה שחכמינו הקדושים אומרים ״חייב כל אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים״ זה **דבר מציאותי!**

וזה לא שאדם מאשים את עצמו בזה – ׳עבר עלי מה שעבר, הייתי בכל המקומות שהייתי, רחמנא ליצלן, בכל מיני דברים לא טובים, שרק הקב״ה יודע איפה הייתי... הייתי ממש בנוקבא דתהומא רבה׳... אדם לא יאשים את עצמו, למה? **כי עליו לדעת שהוא מוכרח לעבור את זה! כך הקב״ה ברא את הבריאה!**

ר׳ נתן מקשר את זה לתורה ל״ו, ששם אומר רבינו, שאדם מוכרח להצטרף בניסיון של כל תאוות אומות העולם, ובפרט תאות ניאוף, רחמנא ליצלן... **אדם מוכרח את זה! ואפילו צדיקים גדולים מוכרחים להתנסות בניסיון הזה!**

ומסביר ר׳ נתן שזה העניין של מצרים, כי מצרים היתה ״עֶרְוַת הָאָרֶץ״, ושם עיקר המדורה והקליפה, ועם ישראל הוכרחו ללכת לשם כדי להזדכך וכדי לצאת ולהתקרב לקבלת התורה, **ואת זה מוכרח כל אחד לעבור בחיים שלו!** אז במקום שתהא לך חלישות הדעת – ״מה איתי, איך אני כ״כ גרוע, מדוע יש לי כזה יצר הרע מלוכלך רח״ל״, אדם עלול ליפול ביאוש – ״איך אני נראה? איזה פנים יש לי?״... **אבל אדם שיש לו שכל הוא מבין שאדרבה, זהו הסימן שהקב״ה אוהב אותך, ואתה הוכרחת לעבור באלו המקומות כדי שתחזיק מעמד, וכדי שתטכס עצה איך יוצאים מזה!** ובדיוק כמו שעם ישראל יצאו ממצרים, ספרו מ״ט ימים של ימי העומר, והגיעו לקבלת התורה – **גם אתה יכול! יש דרך!**

ואין דבר כזה שאדם זוכה כבר באופן ׳מִיָּדִי׳ לראות את האור וכו׳, זה לא הולך ככה... לפעמים אדם זוכה לגילוי נורא מאד מאד, שהוא אכן למעלה מהשגתו, שלזה זכינו בליל פסח, שכל אחד מקבל הארה עצומה מלמעלה, שמתגלה אליו האור, כמו שאומרים בהגדה: ״**ובמורא גדול – זו גילוי שכינה**״; כל אחד כפי בחינתו זוכה לגילוי שכינה, אבל אח״כ לוקחים את זה... הבריקו לך ברק מאיר מאד מאד – ״וְלַיְלָה כַּיּוֹם יָאִיר״ – היה לך האור הכי גדול, אבל אח״כ נכבה...

אחר שזה נכבה, אדם אומר: ״זה היה דמיון... לא אמיתי״... **לא כבה! אלא הראו לך לְמָה אתה יכול לזכות! נתנו לך טעימה, אח״כ לקחו את זה, ועתה נראה מה אתה עושה...** לא שתגיד ״זה סתם היה דמיון״, אלא מראים לך לְמָה אתה יכול לזכות, ועכשיו ״הנה, תתחיל!״... **כל יום עוד דף, עוד לימוד, עוד מצוה, עוד תפילה!**

אלו הם הימים הקדושים האלו!

אז אם היה ענין של ׳גירושין׳, כמ״ש ״וַיְגָרֶשׁ אֶת הָאָדָם״ – שהוא התגרש מן הגן־עדן, הרי אנחנו יודעים, שאם אדם הוצרך ח״ו לעבור כזה דבר, יש מצוה ״להחזיר את גרושתו״... אפילו שהתקיים אצלך שהתגרשת מן הקדושה, הם״מ התגבר וגרש את האדם, הוא התגרש מן הגן־עדן... הרי

הבית צריך להיות 'גן־עדן', ו"גן־עדן" היינו עם כל ההידורים... **אם אדם זוכה הוא יכול לחיות ממש חיי גן־עדן בזה העולם! איזו אוירה קדושה בתוך הבית! איזה 'שלום־בית'!**

בזמן האחרון הזכרנו כמה פעמים את הלשון הקדושה של רבינו בליקו"מ ח"ב סי' ל"ב, כשמדבר מעניין 'שלום־בית' – שזה קשור מאד לימים אלו, כי אחד מהלימודים בימים אלו הוא מסכת סוטה, וזה לא רק מחמת שיש בה ארבעים ותשע דפים, והם כנגד ארבעים ותשע ימים, אלא יש מובן עמוק בזה, כי איתא בזוהר הקדוש (פרשת שבוע הבא – אמור, דף צז.), שימי העומר הם "**בדיקו דאשת חיל**" – בודקים את נשמות ישראל אם הם נאמנים להקב"ה, והעניין הוא בדיוק עפ"י המבואר לעיל, שהנה התגלה לך אור גדול, והנה אח"כ אתה חושב שזה נסתר ממך, וחזרת חזרה למקום שהיית בו, אבל זה לא נכון, כי מאז שזכית להתגלות הזאת כבר נרשם בתוך הנשמה שלך שיש אור גדול, ועכשיו רוצים שאתה תעבוד ותגיע לזה ולא תגיד "הכל חושך לי" ותזרוק את הכל ותאמר "זה לא בשבילי"... שזה מה שבודקים אצל הסוטה, אם היא היתה באמת נאמנה, והיא לא נפלה ולא נסתרה ולא עשתה משהו כנגד התורה, אזי בודקים אותה, ואדרבה – אם אכן זכתה להישאר בנאמנותה, אזי "וְנִקְּתָה וְנִזְרְעָה זָרַע" – היא מקבלת ברכות מחמת זה, אמנם חשדו בה אבל היא באמת טהורה... וזה עניינם של ימי העומר – אומר הזוהר – שבודקים את האדם: מה תעשה עכשיו? ראית כזה אור גדול, ועתה – מה אתה עושה? "זה לא בשבילי"... **לא! עכשיו, שהכל נכבה לדעתך, יש לך הכוחות לעבוד ולחזור להכל, ולזכות לקנות את זה בקנין נפש!**

נמצא אפוא, שאפילו אם נעשה ענין של 'גירושין', בימי העומר יש את הדרך להינצל מגרוש, ואפילו אם כבר היה ענין של התרחקות – יש מצוה להחזיר, ולחזור אל הקדושה!

זה מה שאנחנו עושים בימי העומר; **הקדושה נמצאת, אבל צריכים לבטל את הישות! בלי זה – לא ילך...** וזה כל ימי העומר, שעוד הפעם ועוד הפעם מכוונים את השם **מ"ה**, ויש את כל המידות – כדי לזכך אותן, ולזכור שאמנם אנחנו סופרים את הימים "**לעומר**", מה הכוונה "לעומר? שביום השני של פסח הקרבנו את קרבן העומר משעורים – שהוא מאכל

בהמה, שאף־פעם לא הקריבוהו אלא רק ביום שני של פסח, ובכל יום סופרים **״לעומר״** ומזכירים בכל יום את הקרבן הזה, ומתקרבים לקבלת התורה, לדעת שזו התכלית – שנזכה להגיע לקבלת התורה, שזה היה גילוי שכינה – שנתגלה הקב״ה לכל עם ישראל, ואם לא היה אח״כ את הירידה דרך הערב־רב אל העגל, אז היינו נמצאים כבר בְּחֵרוּת ממלאך המות, **חֵרוּת** מן היצר הרע, וכמאמרם ז״ל על הכתוב (שמות לב, טז) ״**חָרוּת** עַל הַלֻּחֹת״, היינו נקיים לגמרי! אבל זה מה שקורה... שמחמת הבחירה והניסיון הדברים חוזרים, ומנסים את האדם, בודקים אותו אם הוא יהיה חזק, לא יפול בדעתו ולא יתייאש! זה הלימוד של רבינו...

ולכן אם רואה האדם שיש לו התגברות היצר, אם יש לו שֵׂכֶל – הוא מְחַפֵּשׂ מִן הֶחָפוּשׁ אל הֶחָפוּשׁ: 'יש לי יצר הרע? סימן שיש לי כוחות עצומים ומיוחדים!' והס״מ יודע את זה, והוא רוצה לגזול את זה מן האדם, לגרש את האדם מן הקדושה שלו, ולמסור את האדם לכל המקומות הלא־טובים, אך ימי העומר מסוגלים להכל – להינצל מגירוש, להכניע את המוסר הזה ״מ׳איגרא ר׳מא ל׳בירא ע׳מיקתא״, לחסל אותו לגמרי... וכן לזכות לקדושה, וכמו שאומר רבינו שם, שביותר צריכים להיזהר בטהרה בימים אלו.

ובזה אנחנו מגיעים לפרשת השבוע – **פרשת קדושים**, שבשנה זו היא נפרדת מפרשת ״אחרי מות״; עפ״י רוב, פרשיות 'אחרי מות' ו'קדושים' מחוברות הן, ואכן פירשו צדיקים כמה פירושים בחיבור של ״אחרי מות״ ו״קדושים״, פירוש אחד: אדם הזוכה **'למסור נפשו'** להקב״ה, זה מביא אותו ל**'קדושה'** עליונה!

בסעיף הראשון שב'צעטיל קטן', מבאר הרבי ר' אלימלך זי״ע, כמה מזכך את האדם לחשוב תמיד במסירות נפש, בפשטות: שהוא מוסר נפשו אליו יתברך! אומר הרבי ר' אלימלך: אדם חושב שהנה באים אליו כדי שיכשל ח״ו בעבודה זרה, ואדם מוכן למסור נפשו לכך, ובזה מקיים מצוה בתורה (ויקרא כב, לב) ״וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל״; אומר הרבי ר' אלימלך: **אדם יכול לשכב במיטה שלו ולחשוב מזה, ובזה הוא מקיים מצות עשה של** ״וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל״! אתה שוכב במיטה, ואתה מדמה לעצמך שעומד אש גדול לפניך עד לב השמים – בל״ג בעומר מכינים מדורת אש

גדולה – והנה יש גוים שרוצים שתיכשל בעבודה זרה, ואתה קופץ לתוך האש... **בזה מקיימים מצות עשה של ״וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל״!**

וזה פירוש: **׳אחרי מות׳** – אדם שתמיד חושב מחשבות כאלו, הוא זוכה ל**׳קדושים׳** – להגיע לקדושה עליונה, להיות דבוק בהקב״ה!

ואיך פרשת השבוע מתחילה? **״וַיְדַבֵּר ה׳ אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם״**; והנה, מה הפירוש הפשוט שרוב בני־אדם מפרשים בפסוק הזה? לשון ציווי. שהקב״ה אומר לנו בתור ציווי: **״קְדֹשִׁים תִּהְיוּ״** – תהיו קדושים! ואומר רש״י, שזוהי הסמיכות לפרשה הקודמת – פרשת עריות, להיזהר מאיסורי חיתון, וזה גדר של ערוה וערויות, ובכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה – שם מוצאים קדושה; וכך מפרשים את הפסוק: **״קְדֹשִׁים תִּהְיוּ״** – שהקב״ה מְצַוֶּה **׳תהיו קדושים׳**!

אמנם, הבה ונתבונן: מה כתיב בפסוק? **״קְדֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם״**. והנה, אם נפרש את המילים **״קְדֹשִׁים תִּהְיוּ״**, שהקב״ה מְצַוֶּה **׳תהיו קדושים׳**, אז מהו ההמשך **״כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם״**? וכי הקב״ה אומר ׳תהיו קדושים מחמת שאני קדוש׳? הלא הקב״ה קדוש בתכלית הקדושה, איך אפשר אפילו לדבר מזה... הקב״ה הוא מקור הקדושה, וכי הקב״ה אומר לנו ״קְדֹשִׁים תִּהְיוּ״ מחמת ״כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם״?... איך אדם אפילו יחשוב בזה? הלא הקדושה של הקב״ה היא למעלה מהשגתנו... ומהו אפוא הפירוש בזה?

צדיקים פירשו פירוש עמוק מאד במילים אלו, וזה לימוד נורא ונפלא לאדם לכל ימי חייו: ה״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״ זה לא סתם ציווי שהקב״ה מְצַוֶּה ״תהיה קדוש״ [**תגיד למישהו**: ״תהיה קדוש!״ הוא מיד יגיב: ״הלוואי״...], אלא **״קְדֹשִׁים תִּהְיוּ״** זו הבטחה!

זה מה שהקב״ה אומר לנו ע״י הצדיק – משה רבינו: **״דַּבֵּר אֶל כָּל ׳עֲדַת׳ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל״**, והזכרנו על הפסוק ״וַיַּקְהֵל מֹשֶׁה אֶת כָּל **עֲדַת** בְּנֵי יִשְׂרָאֵל״, **׳עדת׳** אותיות **׳דעת׳**, שהקב״ה אומר למשה רבינו **״דַּבֵּר אֶל כָּל ׳עֲדַת׳ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל״**, דבר אל ה**׳דעת׳** שלהם! כי לכל יהודי, כל נשמה מישראל, יש לו ׳דעת׳! אחת מהמידות של האדם הוא דעת ושכל, ואשרי הזוכה להבין ש**׳חקב״ה נתן לי שכל ודעת׳**, איך? **ע״י הצדיקים המלמדים אותנו דעת!** לאדם מעצמו,

איזו דעת יש לו?... אבל הצדיקים מלמדים אותנו ׳**דעת**׳!

ועל־כן מובא, ש׳גלות מצרים׳ היתה ׳גלות הדעת׳; פרעה שואל ״מִי ה׳״, ״לֹא יָדַעְתִּי אֶת ה׳״ – בוודאי שלא תדע, הרי אתה בתוך הקליפה, בתוך הטומאה, איך תדע?... ומגיע משה רבינו, והדבר הראשון שהוא עושה – הוא מכה את הדעת של הקליפה! אם את ה׳ יתברך פרעה לא יודע, אז את מה הוא כן יודע? את כל הרע והטומאה והלכלוך... וכשמכניעים את כל הקליפות האלו, הדעת של הקדושה מתחילה לצאת מן הגלות!

וזה קשור בקשר אמיץ וחזק לעניין ה׳דיבור׳, כי איך אדם זוכה באמת להוציא את הדעת שלו מן הקליפה? הרי למעשה, הדעת שלו נמצאת שם, מאיזו סיבה שלא תהיה – העבר שלו, המקור שלו, זו המציאות... אז איך הוא מתחיל לצאת מזה? **יש לך דיבור! הדיבור זה הדרך שמגיעים אל הדעת! תתחיל לדבר אל הקב״ה! תתחיל לבקש: ״רבש״ע, אני רוצה להתקרב אליך, אני רוצה להיות איש כשר, אני רוצה לחזור בתשובה, אני יודע שאני רחוק, אבל אצלך אין שום דבר שהוא בלתי אפשרי!״ אצל הקב״ה הכל אפשר! והקב״ה רוצה לקרב אל האדם, והוא רוצה לשמוע מפה האדם שזה מה שהוא רוצה! אתה רחוק באמת בתכלית הריחוק, אבל אתה אומר ״רבש״ע, אני רוצה להיות איש כשר! אני רוצה לחזור בתשובה!״...**

הדיבורים האלו מוציאים את הדעת של האדם מן הגלות, שזו היתה ״יציאת מצרים״ – שהדעת התחילה לצאת מן הגלות, משה רבינו הגיע ולימד אותם דעת – ״**אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי ה׳ הוּא הָאֱלֹקִים אֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ**״! כשאדם זוכה להגיע אל ה׳**דעת**׳ הזאת – הוא בן־חורין! זו החירות הכי גדולה!

אומר הקב״ה למשה רבינו: ״**דַּבֵּר אֶל כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם**״; ולכאורה זה כפל לשון, אם כבר כתוב ״דבר אל כל עדת בני ישראל״, מדוע כופל הפסוק ואומר ״ואמרת אליהם״?

אך זה בדיוק כל הסוד: ״**דַּבֵּר אֶל כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**״ – ׳**דבר**׳ לשון של **דיבור** וכן לשון של **הנהגה**, כי ״דבר״ פירושו ״מנהיג״, וכדברי חכמינו הקדושים: ״**דבר אחד לדור**״; אז הקב״ה אומר למשה רבינו: ״׳**דַּבֵּר** אֶל כָּל עֲדַת **בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**״ – אתה תהיה ׳**דבר**׳ שלהם, תהיה המנהיג שלהם!

ואיך אתה תפעל אצלם? ואיך תכנים בהם את הדעת? ״**וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם**״ – צגלה להם את גודל הכח של ׳**אמירה**׳ – של דיבור להקב״ה! תגלה להם ״**וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם**״ – שיש להם את כח ה׳**אמירה**׳ הזה!

והנה, ׳אמירה׳ זו לשון רכה, וכמובא בפרשת יתרו, שכתוב (שמות יט, ג) ״**כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְתַגֵּיד לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל**״, אומר רש״י: ׳בית יעקב׳ אלו הנשים; שמדברים אליהן באמירה רכה. ׳ותגיד לבני ישראל׳ דברים קשים כגידים. נמצא ש׳אמירה׳ זו לשון רכה, ו׳דיבור׳ זה לשון קשה.

וזהו ״**דַּבֵּר אֶל כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**״ – אתה, משה רבינו המנהיג, תנהיג אותם! תיקח אותם ותגלה להם מהו כח הדיבור! משה רבינו זכה להיות מובחר האנושי, לאיזו דרגה הוא זכה בדביקות הקב״ה מרוב קשר להקב״ה מרוב דיבורים קדושים! אז ״**דַּבֵּר אֶל כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם**״ – תגלה להם שיש להם את הכח של ״**וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם**״ – את כח הדיבור, ואפילו שזה עדיין בלשון רכה, אבל ככה תתחיל! זהו ״**וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם**״ – תגלה להם שיש להם את הכח הזה!

ומה תגיד להם? תגיד להם הבטחה ממני – אומר הקב״ה: ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״ – אתם תהיו קדושים! אני מבטיח לכם! אין הכוונה שמבקשים ממך או מְצַוִּים אותך לזה, אלא כבר מבטיחים לך בהתחלה: ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״ – אני מגלה לך מה יהיה בסוף! ׳**סוף מעשה במחשבה תחילה**׳ – אני מגלה לך מה יהיה בסוף, תדעו שסוף־כל־סוף תגיעו לזה!

משל לאדם שמפעיל תוכנת ׳ווייז׳ (Waze), מה המעלה של הדבר הזה? שהוא מראה לך הן את היעד שאליו צריך להגיע, וגם כמה יקח זמן הנסיעה, והוא מראה היכן התנועה עמוסה – איפה יש עומס תנועה, את הכל הוא מראה לך, וכך אתה מוכן ויודע לקראת מה אתה הולך... ואפילו כשהדרך לפעמים קשה – יש ׳פקקים׳ וכו׳, אבל אתה מוכן לזה...

והחידוש הזה התחדש רק בדור שלנו, וזה באמת חסדי ה׳ שהקב״ה חידש את זה בעולם, כי מה היה עד אז? אדם היה יוצא לדרך, הוא יודע שעפ״י רוב הדרך לוקחת שעה, אז הוא מתכנן שיגיע בעוד שעה... והנה פתאום מגיע איזה ׳פקק׳ או עיכוב אחר, ואדם ׳מתפוצץ׳... הוא מיד רוטן ואומר ״אם הייתי יודע – הייתי נשאר בבית! לא

הייתי נוסע! ומה החסד הגדול שיש בתוכנה הזאת? שמראים לך כבר מקודם את הכל – אם הכל משוחרר ופתוח, אז תגיע בזמן, אבל לפעמים זה לא ככה, אז הוא מראה לך ׳פחות או יותר׳ מה לפניך, וכך אתה מוכן לנסיעה... וכך יש לאדם כבר עצבים לכל מה שיגיע לפניו, כי הוא מוכן ויודע מה יהיה בנסיעתו, אז הנה הוא מכין לעצמו משהו בשביל הדרך – ישמע איזו הקלטה וכו׳, כי הוא יודע שיקח זמן עד שהוא יגיע, אז הוציאו ממך את העצבים... הרגיעו אותך... ואפילו שבשני הדוגמאות הנ״ל הוא יגיע באותה שעה – הן עם המכשיר ׳וייז׳ והן בלי זה, אבל פה היית מוכן לזה! למה? כי מגלים לך לאן תגיע! היעד הוא כך וכך, יקח כך וכך זמן, **אבל תגיע!**

וזה מה שהקב״ה אומר לנו ע״י משה רבינו – וכן הצדיקים שבכל דור: ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״ – אני מגלה לך: ׳אתה תהיה קדוש! תגיע לשם! ״באמת? אני אזכה?״... ׳כן, כן!׳... **אם אדם מציית לדברי הצדיקים, יש לו אמונת חכמים, סוף כל סוף הוא יזכה להגיע אל היעד הקדוש הזה! יהיה לו הכלי! הוא יחזור לתוך הגן־עדן, הבית שלו יהיה גן־עדן! החיים שלו יהיו שמחים ועליזים! הוא יהיה בסדר... והוא מאמין באמונה שלימה: ״הצדיק אמר לי? הקב״ה מבטיח אותנו ״קְדֹשִׁים תִּהְיוּ״ – אתם תהיו קדושים? זהו זה! כך הוא!״...**

ומעתה כבר נבין את הסוף של הפסוק: ״**כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם**״; אני מבטיח לכם ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״, למה? ״**כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם**״, מה הפירוש בזה?

הנה משתמשים פה בשני שמות: ״ה׳״ ״**אלקים**״; לכאורה היה מספיק להגיד ״קדושים תהיו כי קדוש אני ה׳״, ומהו ״**אֱלֹקֵיכֶם**״? אבל במילה הזאת – ״אֱלֹקֵיכֶם״ – מונח כל מה שאנחנו מדברים, שיש אפשרות לאדם להכנים ולמצוא את האלקות שיש **בתוכו**! מה זה ״**אֱלֹקֵיכֶם**״? **האלקות שיש בתוכך!**

בהר סיני הקב״ה התגלה לעם ישראל ואמר: ״אָנֹכִי ה׳ **אֱלֹקֶיךָ**״ – מה העניין של ׳**אֱלֹקֶיךָ**׳? ׳**שהאלקות שלי נמצאת בתוכך!**׳ יש לך נשמה קדושה! לא שאני אומר לך עכשיו דברים שאתה חושב ״איזו שייכות יש לי לזה״, אלא זה **בתוכך**! האלקות שלי נמצאת **בתוכך** – זו הנשמה שהיא ׳חלק אלוק ממעל׳, **ואם תחא לך חכמה – תתקרב לצדיקים ותקבל מהם את הלימודים – יתגלה לך האלקות הזאת, שזה**

׳בקרבך׳! זה לא משתו מבחוץ! אדם יגיד ״מה זה שייך אלי״... **לא ולא! זה ה׳ ״אֱלֹקֵיכֶם״! ה׳ ״אֱלֹקֶיךָ״! האלקות שנמצאת בתוכך! בתוך ההסתרה והלבושים!**

אמנם נדמה לך שאתה רחוק מזה, אבל הקב״ה מבטיח אותנו ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״ – ולמה? ״**כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם**״ – שאני ה׳ ״אֱלֹקֵיכֶם״, האלקות שלי נמצאת בתוכך, וממילא אין כבר שאלה ותמיהה איך תגיע לזה, **בוודאי תגיע!**

אך כל זה אם יהיה לך שכל ודעת לשמוע לצדיקים – ״דַּבֵּר אֶל כָּל **׳עֲדַת׳** בְּנֵי יִשְׂרָאֵל״ – הקב״ה מדבר אלינו ע״י הצדיקים, אל ה׳**דעת**׳ שלנו, להוציא את הדעת שלנו מן הגלות העמוקה הזאת! כל אחד נדמה לו שהוא מסובך ורחוק, והצדיקים מלמדים אותנו ׳**תבטל כבר כל הדעת של הקליפה הזאת! תבטל את זה – זהו! פעם ולתמיד! תעשה כבר חשבון־הנפש איפה אתה בעולם!**׳...

ואכן צריכים לזה סייעתא דשמיא גדולה... רבינו אמר, שאדם צריך הרבה סייעתא דשמיא כדי שיזכה למעט ישוב־הדעת, טיפה של ישוב־הדעת... שזה ענין ההתבודדות שרבינו צוה אותנו, שזה מה שמשה רבינו מצוה אותנו ומבטיח לנו ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״ – אבל תעשה משהו... **תתחיל לעשות חשבון!** נכון שזו דרך רחוקה, בסדר, אבל **צא לדרך!** הדרך הכי רחוקה מתחילה עם הפסיעה הראשונה, אז **תתחיל!**

והנה, במדרש רבה על הפסוק הזה – ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם**״, יש מילים נוראות ונפלאות מאד, שעפ״י מה שדיברנו יש איזו הבנה בהם:

הפסוק אומר: ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״, ואומר המדרש: ״**יָכוֹל כָּמוֹנִי?**״ – בפשטות מפרשים את זה, שהקב״ה אומר לנו ״קדושים תהיו״, אז ״יכול כמוני?״ – תחשוב שתהיה קדוש כמו הקב״ה?

עונה המדרש: ״**תַּלְמוּד לוֹמַר: ׳כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם, קְדֵשְׁתִּי לְמַעְלָה מִקְּדֻשָּׁתְכֶם׳**״; עד כאן לשון המדרש.

והנה, כשלומדים את המדרש הזה באופן ״שטחי״, מבינים שזה פירוש המדרש: הקב״ה אומר ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״, איזו קדושה? אומר המדרש: ״**יָכוֹל כָּמוֹנִי?**״ – תחשוב שתהיה קדוש כמוני? ״**תַּלְמוּד לוֹמַר: ׳כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם, קְדֵשְׁתִּי לְמַעְלָה מִקְּדֻשָּׁתְכֶם׳**״.

המדרש הזה בוודאי צריך הסבר, וכי יש מי שיחשוב **״יָכוֹל כָּמוֹנִי״** – כמו הקב״ה? וכן מהו שאומר המדרש **״תַּלְמוּד לוֹמַר: ׳כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם׳, קְדֻשָּׁתִי לְמַעְלָה מִקְּדֻשַּׁתְכֶם״**?

לפי מה שדיברנו יש בזה לימוד מתוק לאדם: כשזוכים לפרש את המילים **״קְדֹשִׁים תִּהְיוּ״** שזו הבטחה מהקב״ה: **׳סוף כל סוף תהיו קדושים! אני מבטיח לכם!׳... הבית שלך יהיה ׳גן־עדן׳, יהיה טוב בבית, תחיה חיים טובים, תצא מכל השטויות ומכל השיגעונות שלך! סוף־כל־סוף תצא מזה! אדם חושב ׳אני כבר ״לאחר מעשה״׳... אבל אם תציית לדברי הצדיק – תזכה לצאת מזה!**

רבינו אומר בשיחות הר״ן, שמי שהוא לא שפוי בדעתו, הבעיה שלו היא רק בגלל שהוא לא רוצה לציית לחכם! ואם נתבונן בזה – זו שיחה נפלאה: **אדם שהוא ׳חסר־דעה׳, מה הבעיה שלו? אכן, הוא ׳חסר־דעה׳ – משהו קרה לו בשכל...** אבל אם הוא היה מכיר שהוא ׳חסר־דעה׳, והנה אדם אומר לו: ״אני אלמד אותך שכל, רק תציית אותי״... **אם הוא באמת יקבל – הוא יתרפא...** אך מה הבעיה? אומר רבינו, שהטיפש הזה אומר לך: ״אתה הטיפש! אתה לא מבין! אני **כן** מבין, ואתה **לא** מבין!״... איך תרפא אותו?!... הוא אומר שאתה לא חכם, והוא הצודק, כך הוא אומר לצדיקים... אז תישאר ככה...

משא״כ מיד כשאדם מוכן לסלק את השכל שלו – ״אני יודע שאינני בדיוק בקו הנכון, משהו לא בסדר, אני צריך לעשות איזו ׳פרסה׳ כדי להגיע לדרך הנכון... תלמד אותי!״... וזה מה שהצדיקים מנסים ללמד אותנו...

אז **״קְדֹשִׁים תִּהְיוּ״** היינו שהקב״ה מבטיח **״תהיו קדושים״**, אבל ראה לזרוק את השכל שלך...

והנה אומר המדרש: **״יכול כמוני״**, ולפי דרכנו יש לפרש זאת לא בלשון שאלה – ״יכול כמוני?״ – אלא בלשון משפט: **״יָכוֹל כָּמוֹנִי!״** דהיינו, שיש יכולת לאדם באמת לזכות לכך!

אלו דברים עדינים מאד, כמובן, אבל זה מובן עפ״י דברי רבינו בליקו״מ ח״א סי׳ כ״א, שאם אדם זוכה **״לְהִכָּלֵל בְּשָׁרְשׁוֹ״** – מילים מאד מאד עדינים, אך כך אומר רבינו, שיש אפשרות לאדם להיכלל בשרשו, מה הכוונה **״בְּשָׁרְשׁוֹ״**? בהקב״ה!

עוד אומר רבינו שם, שיש אפשרות לאדם שהוא **״יחיה לנצח״**, ולכאורה הרי כל אחד יודע שיגיע הזמן שהוא

צריך לצאת מזה העולם – מצד הגוף... אבל אדם שזוכה שכל המוח שלו וכל הנשמה שלו דבקים בהקב״ה – **הוא חי לנצח!** את הגוף הוא שָׁם ומניח איפשהו...

מוהרא״ש היה תמיד נותן משל לאחד שבא לאיזה אירוע בימי החורף לבוש במעיל, ומה הוא עושה כשהוא נכנס? הרי בפנים חם, רוקדים ושמחים... אז הדבר הראשון הוא פושט את המעיל ומניח אותו באיזה ׳מַתְלֶה׳ מיוחד – או שנותן למישהו לשמור – וכבר איננו זוכר מהמעיל... בסיום החתונה הוא נזכר לקחתו – או שיוצא בלעדיו... כן הוא הגוף של האדם, שהוא הכיסוי והלבוש – כמו מעיל – של הנשמה, ואדם שיודע ״פה יש את האור והשמחה והתורה והדביקות״ הוא כבר שכח מהגוף, הוא לא עושה מזה ׳עסק׳... **הוא ״חי לנצח״!**

אומר רבינו שם בזו הלשון: ״**חַיִּים נִצְחִיִּים הֵם רַק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי הוּא חַי לָנֶצַח. וּמִי שֶׁנִּכְלָל בְּשָׁרְשׁוֹ, דְּהַיְנוּ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא גַּם כֵּן חַי לָנֶצַח, כִּי מֵאַחַר שֶׁהוּא נִכְלָל בְּאֶחָד וְהוּא אֶחָד עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הוּא חַי חַיִּים נִצְחִיִּים כְּמוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ״ – אלו מילים קדושות שרק רבינו יכול להגיד אותם! מגלה רבינו שיש כזה דבר שאדם נעשה **אחד** עם ה׳ יתברך! לאילו מדרגות רבינו רוצה להביא אותנו! **הרי רבינו מדבר אלינו, לכל אחד! אנחנו אנשים פשוטים ושפלים, בדיוק כפי שאנחנו... ורבינו מדבר אלינו כאלה דברים – שיש אפשרות לאדם להיות ׳אחד׳ עם ה׳ יתברך, והוא ג״כ חי חיים נצחיים, והוא חי לנצח...**

זה הפירוש של המדרש: ״**יָכוֹל – כָּמוֹנִי!**״ אם אדם רוצה באמת – הוא יכול להיות ׳**כָּמוֹנִי**׳!

ושוב נאמר, אלו דברים עדינים מאד, אבל בגלל שהקדמנו את ההקדמות הנ״ל – אפשר לנו לטעום טיפה מן האור הזה: ״**יָכוֹל – כָּמוֹנִי!**״...

ממשיך המדרש: ״**תַּלְמוּד לוֹמַר: ׳כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם׳**״; ועפ״י דרכנו זהו פירושו: ׳**תַּלְמוּד לוֹמַר**׳ היינו תרגיל את עצמך תמיד **להגיד!** ׳**תַּלְמוּד**׳ – תלמד את עצמך תמיד ׳**לוֹמַר**׳ ולהגיד ״**כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם**״ – אני קדוש, אומר הקב״ה, ואני ה׳ ״**אֱלֹקֵיכֶם**״ – הקדושה שלי נמצאת בתוככם! **יש לך נשמה קדושה!** אכן, עשית הרבה לבושים ודברים לא טובים על הנשמה הזאת, הבגדים לא כ״כ נקיים... אבל – כמו שאומר רבינו בליקו״מ ח״א סי׳ ל״ג – הקב״ה איתך שם, רק ״**בִּמְקוֹמְךָ**

רַבּוּ הַלְּבוּשִׁים״, יש המון לבושים... מקודם הזכרנו את המשל על המעיל, שהנה שמת אותו על ה׳מַתְלֶה׳, ואתה כבר בתוך הריקודים והסעודה ושכחת ממנו... אדם לא דואג כל הזמן ״איפה המעיל שלי״ ״הכל בסדר אתו?״ שכחת מזה מזמן... אתה אפילו לא חושב על זה... זה נקרא ״**בִּמְקוֹמְךָ רַבּוּ הַלְּבוּשִׁים**״ – יש הרבה לבושים, אבל תתמקד בעיקר!

הכלל, אדם צריך לדעת שבתוך כל אלו הלבושים – יש נשמה קדושה וטהורה, וכמו שאנחנו אומרים מדי בוקר: ״**אֱלֹקַי, נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא. אַתָּה בְרָאתָהּ, אַתָּה יְצַרְתָּהּ, אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי**״; איזו ברכה נפלאה זו! והזכרנו זאת כמה פעמים, שהברכה הזאת היא מיוחדת במינה מכל הברכות שאנחנו מברכים בעשיית המצוות ובעת התפילה וכו׳, ואם אדם היה מתבונן מה הוא אומר – היה ענין של ׳ביטול הבחירה׳:

הבה ונתבונן: מי מברך את הברכה? אדם אומר ״אני מברך״... כן, אבל בתוכך מי מברך אותה? **זו ברכה שהגוף מברך אותה... זאת לא ברכה** שהנשמה מברכת, כי הנשמה לא יכולה להגיד ״**אֱלֹקַי, נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי**״ – אם הנשמה מדברת, היא לא יכולה להגיד ״רבש״ע, נשמה שנתת **בִּי**״... א״כ, מי מדבר כאן? **הברכה הזאת היא הפלא ופלא: זו ברכה של הגוף!**

כל הברכות שאדם מברך תמיד, זה הגוף והנשמה ביחד, אבל פה חכמינו הקדושים נתנו לנו ברכה בשביל **הגוף** שלנו – שהוא עכור ומלא בדברים לא כ״כ טובים, ואולי נמצא במקום מאד נמוך, והגוף הזה מברך: **רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם – ״אֱלֹקַי, נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא״**! בתוך הגוף הזה שנראה איך שהוא נראה, בתוך הגוף הזה יש נשמה קדושה וטהורה, ש״**אַתָּה בְרָאתָהּ, אַתָּה יְצַרְתָּהּ, אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי**״, שבזה מזכירים את כל העולמות – **אצילות, בריאה, יצירה, עשיה**, והגוף הזה מברך: **אֲנִי מוֹדֶה לְךָ רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם – ״מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ״**!

ומה ההמשך? ״**אַתָּה בְרָאתָהּ, אַתָּה יְצַרְתָּהּ, אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי, וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי**״, אז מי מדבר? הגוף מדבר! ׳**רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה מְשַׁמֵּר אֶת הַנְּשָׁמָה שֶׁלִּי בְּתוֹךְ הַגּוּף**׳! זה הגוף מדבר! ״**וְאַתָּה עָתִיד לִטְלָהּ מִמֶּנִּי**״ – יבוא הזמן שהגוף צריך לחזור למקומו, לקברות יובא, אבל ״**וְלֶהָחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבוֹא**״ – שזה תחיית המתים, שאדם יזכה לקבל גם גוף מזוכך כזה, שזה לא יהיה פירוד והבדל בין הנשמה

והגוף! ״**תחית המתים**״ הכוונה שאדם זוכה שהגוף שלו ג״כ הזדכך בכזה זיכוך עד שאין הבדל – גם הגוף התהפך לחתיכת הנשמה!

ומסיים הגוף את ברכתו: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, ׳**כָּל זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי, מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ ה׳ אֱלֹקַי**׳ – אֲנִי מוֹדֶה לְךָ, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה ״**רִבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת**״, ואתה ריחמת עלי ונתת בתוכי כזאת נשמה קדושה וטהורה! ומסיימים ואומרים: ״**בָּרוּךְ אַתָּה ה׳ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים**״ – קמתי בבוקר עם נשמה חדשה!

זה פירוש דברי המדרש: ״**יָכוֹל כָּמוֹנִי!**״ אם אתה רוצה, אתה יכול לזכות לדבר כזה! ״**תַּלְמוּד לוֹמַר**״ – תרגיל את עצמך להגיד תמיד ״**כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם**״ – ׳**אֱלֹקֵיכֶם**׳ דיקא, יש נשמה קדושה בקרבך – בתוך הגוף הזה שאתה חושב שהוא כ״כ גשמי וחומרי, ורוצה כבר להיפטר ממנו... וכמו שמסופר על גר הצדק ר׳ אברהם בן אברהם שעלה על המוקד בעיר וילנא, וכל הכמרים ניסו בתחילה להניאו מלהתגייר, אבל היתה לו נשמה של גר... והוא היה אומר ״אני רוצה כבר להיפטר מהגוף הזה שאכל, ה״י, כל הנבלות והטרפות״...

אבל רבינו מלמד אותנו בתורות אלו – וגם בליקו״מ ח״א סי׳ כ״ב, שיש ענין של ״**וּמִבְּשָׂרִי אֶחֱזֶה אֱלוֹקַּ**״ (איוב יט, כו); זה פסוק בספר איוב, שהשבוע התחלנו אותו בסדר לימוד הנ״ך, ורואים איך שהוא סבל פחדים וכו׳ [יש מחלוקת בדברי חכמינו הקדושים האם זה היה רק משל או אכן הוא היה, וכן יש מחלוקת מתי הוא היה, איך הוא היה, מי הוא היה], ואיזה יסורים – ׳יסורי איוב׳ – הוא סבל, ה׳ ישמור, והנה גילו לו שיש ענין של כזה של ״**וּמִבְּשָׂרִי אֶחֱזֶה אֱלוֹקַּ**״ – שאפשר לאדם לראות מבשר גופו את הקב״ה, ו׳**בשר גופו**׳ זה כולל את הכל – הבית של האדם, שזכה להתחתן, יש לו בית – אשה וילדים, ומהכל לראות אלקות, בחינת ״**וּבְשָׂר מִבְּשָׂרִי**״ (בראשית ב, כג), גם משם ״**אֶחֱזֶה אֱלוֹקַּ**״ – שאזכה לראות את הקב״ה!

זה הסוד של ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״, ולא בחינם קורין זאת תמיד בימי העומר הקדושים, כי זה חלק מעניינם של ימים קדושים אלו, שאדם יודע שהוא נמצא ׳בדרך׳, זה ה׳וויז׳ (Waze) שמגיעים לקבלת התורה, שאנחנו מקבלים הבטחה מהקב״ה ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״, כבר אומרים לך מהתחלה: אתה יוצא לדרך? אני אומר לך ״**קְדֹשִׁים תִּהְיוּ**״!

אבל רק תקבל שכל ודעת... מי אומר את כל זה? משה רבינו, הוא מגלה לך איך תשחרר את הדעת שלך מהגלות! **תשחרר את הדיבור שלך מהגלות! תדבר דיבורים טובים! תנסה לקבל קדושת הדיבור! להפוך את הדיבור שלך! במקום להגיד ביקורת וטענות, 'לדקור' אנשים, רק תנסה להחיות בני אדם עם הדיבור!**

'דיבור' יכול להחיות בן אדם! **אם אדם יש לו שכל, הוא יכול ע״י דיבורו להחיות הן את עצמו, הן את אחרים, את הבית – אשה ילדים, אפשר להחיות אנשים – 'תחיית המתים'! ממש ענין של תחיית המתים!** יכול להיות לפעמים בן אדם שהוא ממש מיואש, והנה עם דיבור אחד אתה מחיה אותו! יש על זה דוגמאות רבות של סיפורים, איך שהיה לאדם מחשבות של התאבדות, הוא כבר רצה וכו', ועם דיבור אפשר להחיות אותו!

היה פעם כזה סיפור שמוהרא״ש סיפר, שהוא הגיע לבן אדם שהיה באמת ממש על סף יאוש, ואחר שזכה לשמוע דיבורים טובים, דיבורי התחזקות, הוא העיד ואמר: ״מה אגיד לכם?״ מקודם היה כבר עם רגל אחת לא כאן בזה העולם, והתהפך מן הקצה אל הקצה – שעכשיו הוא רוצה לחיות לעולם ועד...

וזה פער גדול מאד, מקודם היה לו, ה״י, מחשבות של התאבדות, והנה הוא החייה את עצמו! כי הצדיקים מכנסים בנו כזאת הבטחה קדושה – מבטיחים לנו! 'אני מבטיח לך!' אבל תגיד לי ״איך?״ **״תַּלְמִוד לוֹמַר אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם״** – תרגיל את עצמך להגיד תמיד **״אֲנִי ה׳ אֱלֹקֵיכֶם״** – אני נמצא בקרבך!

זו הסגולה של ימי העומר הקדושים!

הקב״ה יעזור לנו, שנזכה לנצל את הימים הקדושים האלו, לספור כל יום בקדושה, ללמוד כל יום לימודים, לדבר אל הקב״ה, לחזק אנשים, לשמוח עם הירושה הקדושה שיש לנו, ובזה נזכה בעזרת ה׳ באמת להגיע לחירות עולם – להשתחרר לחירות עולם! חג שבועות זה ענין של 'חירות' – חירות מהכל, להיות דבוקים בהקב״ה, ונזכה שיתגלה משיח צדקנו לכל העולם כולו, ותהא הגאולה השלימה!

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת
חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע״ה, ולע״נ הרה״ח ר׳ בנימין ביניש בן ר׳ יחזקאל שרגא נ״י
ולעילוי נשמת מיכל רונית ע״ה בת שרה ויצחק.

להצלחת בנימין בן אהרן נ״י וכל משפחתו ולהצלחת כל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ״י
הילד ישי בן סילקא יעל נ״י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ״י
נעמי מרים בת חוה תחי׳
סילקא יעל בת אביבה תחי׳
משה בן אירן נ״י

ולע״נ ר׳ שלמה חנוך חרש ז״ל בן ר׳ ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע״ה, ר׳ יעקב דוד בן אברהם ז״ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע״ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט״א. לע״נ אליעזר שלמה ז״ל בן בנימין שיבלחט״א. לע״נ אהרן בן שלמה ז״ל, לע״נ הילד יהונתן ז״ל בן אושרה דינה תחי׳ ולע״נ סיוון בת אליהו ע״ה

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון ״אשי ישראל״ בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

לתרומת עבור העלון לרפואה הצלחה וכדו׳ ניתן לפנות לטלפון: 052-7691732

breslevsheli.co.il